

[Klik hier om terug te gaan naar de webpagina](#)

Deze tekst is auteursrechtelijk beschermd en mag niet worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, zonder toestemming van de rechthebbende. © Piet Nowee www.pietnowee.nl

Bron: Kranten Regionaal Archief Alkmaar (<https://kranten.archiefalkmaar.nl>)

sub-link:

<https://kranten.archiefalkmaar.nl/issue/VB/1881-12-20/edition/0/page/1?query=keijzer&period=20-12-1881&sort=relevance>

20 december 1881

'T VLIEGEND BLAADJE
KLEINE COURANT
VOOR HELDER, NIEUWEDIËP EN TEXEL

Bij aankomst van de "Prins van Oranje" te Napels heeft G. Keijzer het rapport betreffende sloep stuurboord nummer 3 overhandigd, het luidde als volgt:

Bij het verlaten van het zinkende stoomschip had de kapitein aan elke sloep gezegd, dat wij steeds bij elkander moesten blijven, goed voor de lichten zorgen, en dat hij zelf een rood licht zou hebben, ten einde wij zijn boot ten allen tijde zouden kunnen onderscheiden.

Den 5n Oct. hadden wij zeer mooi weer met een flauwe bries uit het zuiden, die tegen de nacht sterker was geworden en ons veel water deed overnemen.

Den 6n Oct, 's morgens vernamen wij dat de reis wel 10 of 11 dagen zou kunnen duren, waardoor wij besloten het eten dadelijk op rantsoen te stellen, van 2 beschuiten daags met 3 kopjes water. De stemming in onze boot was toen zeer gunstig; ieder was vol hoop en moed om spoedig de eilanden te bereiken, daar 11 dagen, zoals wij dachten, nog wel te doorkomen waren.

Den 7n Oct., bij het aanbreken van den dag, waren wij weder allen elkander in 't gezicht, hetgeen de vier eerste dagen zoo bleef, daar wij allen den koers van de kapitein ontvingen. Dit ging heel goed tot:

Zaterdag 8 Oct., toen wij 's namiddags door sterke regenbuien overvallen werden, vergezeld van hevige dwarrelwinden, die tegen den avond al sterker en sterker werden. Wij waren genoodzaakt den druil vast te maken en een rif in grootzeil en fokte te steken; de regen hield aan en wij waren genoodzaakt eenige streken af te houden, terwijl twee man zonder tussenpoozen het water uit de boot moesten hozen. Dien morgen was de ontvangen koers geweest "'Oost, halen wat je kan". In dien nacht werden wij opgelopen door de boot Bakboord no. 3, kommandant de administrateur Hendriks, en een paar uur later door den kapitein, wien wij zeiden dat wij verplicht waren af te houden door het vele water overnemen; dit was de laatste maal dat wij de boot van den kapitein gezien hebben.

De volgende morgen, Zondag 9 Oct. was de wind veel stiller geworden en de zee rustiger, ondanks de regen nog, bij wijze van spreken, met stroomen van den hemel viel. Tegen den middag klaarde het weder op en kwam de zon door; op eenigen afstand van ons zagen wij nog drie andere boten : wij hielden zooveel mogelijk op elkander aan, doch daar er bijna geen wind was, gingen wij zeer langzaam vooruit; eindelijk waren wij bij elkander; Bakboord n. 3 (Hendriks), Stuurboord no.3(Keijzer) en de Giek (kabelgast Schou).

Stuurboord no. 1 (Drooglever Fortuijn) was een gezicht ver achteruit. Van de andere drie boten was toen niets te zien. Wij waren blijde weder een boot teruggevonden te hebben, waarin een officier zat. Administrateur Hendriks beloofde zooveel mogelijk bij ons te blijven en dat gaf ons moed. Dien dag bleef het stil weder en gaf de zon ons gelegenheid om de kleeren zooveel mogelijk uit te trekken en te drogen. Daar wij goed doorvoed het schip verlaten hadden, gevoelden wij nog niet den minsten honger.

Maandag 10 Oct. was Bakboord no.3 (administrateur Hendriks) alleen bij ons, daar de Giek ons met het flauwe briesje van den nacht uit het gezicht was geloopen. Gedurende den nacht hadden wij een briesjes uit een N.O. In de sloep van den heer Hendriks had men om 12 uur de zon geschoten en toen hadden wij den afstand gevraagd, waarop wij te antwoord kregen: nog 24 a 25 Duitse mijlen. Dit gaf vreugde in de boot, in stilte werden de dagen al geteld en men stelde zich de landing in zijn verbeelding voor.

Dien morgen vernamen wij tevens, dat wij Noord genoeg hadden en alleen nog Oost moesten halen, daar wij anders langs de eilanden gingen. Tegen den middag werd de wind sterker en wij waren genoodzaakt, om anker met ketting en ijzeren zonnetent-stutten over boord te werpen om Bakboord no. 3 beter te kunnen bijhouden. De wind werd steeds sterker, zoodat wij al veel hinder hadden van water overnemen en twee man weder zonder tusschenpoozen aan het waterscheppen waren. 's Nachts om 12 uur is Bakboord no. 3 ons nog langs zijde geweest en geeft den koers nog weder aan den bootsman op; met een heel sterk bries gaan wij weder vooruit; kort daarop moesten wij den druil vastmaken en een rif in grootzeil en fok leggen, daar wij veel water overnamen ondanks er zooveel aan het scheppen waren als de ruimte in de boot het toeliet. Wij moesten, ondanks die maatregelen, zooveel afhouden dat wij Zuid voorlagen.

Dinsdag 11 Oct. Bij het aanbreken van den dag was de wind gaan liggen, doch de zee nog altijd even hoog; nieuwsgierig keken wij rond naar een sloep, maar er was niets te zien zoover als ons oog zag - van dien dag af hebben wij ook geen der booten meer gezien.

Nu eerst zagen wij het treurige van onzen toestand in, niet wetende waar zij waren, rillende van koude en ellende, met doornatte klederen, en nog viel de regen verpletterend op ons neder. 's Morgens om 5 uur besloten wij weder Noord op te gaan, om zooveel mogelijk dezelfde breedte als vroeger te bereiken en daarna weder Oost op te gaan. Hiervoor was de wind ons gunstig, doch doordien zee zoo bleef, gingen wij bijna niet vooruit, en wij zijn door de zee bepaald nog meer afgedreven dan wij vermoed hebben.

Wij begrepen wel, dat het nu heel moeielijk voor ons was, om de eilanden van den Chagos-archipel te bereiken. Onze hoop was echter door een stoom- of zeil- schip te worden opgepikt.

Tot 's middags 12 uur zijn wij bijna steeds Noord opgegaan, en toen vermoedende op dezelfde breedte te zijn als den vorigen dag, gingen wij weder Oost, maar moesten altijd afhouden van de hooge zeeën. Tegen 12 uur 's nachts was het weder doodstil en lagen wij ten prooi van den stroom, waarvan wij niet wisten of hij om de Oost, West, Zuid of Noord ging. Dien dag verminderden wij ons rantsoen op 1 beschuit en 2 kopjes water in 24 uur.

Na 17 dagen waren wij genoodzaakt het rantsoen weder te verminderen en wel op een halve beschuit en 2 kopjes water daags.

21 dagen hadden wij om de Oost gestuurd en nog altijd geen Chagos! Sommigen werden moedeloos en spraken er van om de provisie op te eten en dan over boord te springen. Twee der soldaten kregen ijlende koorts en

gingen overboord om krentebrood en koffie te halen; het gelukte ons slechts om één dezer patienten te reden. De andere, genaamd K. Kraft, kwam daarbij om.

Velen onzer waren ook pijnlijk door het vele zoute water, dat was overgenomen. Wel dachten wij te oostelijk en te noordelijk zijn, maar om ZW. op te gaan en weder te zoeken durfden wij niet wagen.

Na de kaart te hebben geraadpleegd, kwamen wij tot de overtuiging, dat de weg naar Ceylon de kortste was.

25 October namen wij het besluit derwaarts te stevenen. Wij gisten dat wij op 30 ZB. en 73 OL. waren en besloten Noord ten Oosten op te gaan, zooveel Noord sturende als wij maar half konden halen, daar wij vreesden in de Golf van Bengalen te komen.

Aanmerkelijk was de moed vermeerderd, toen wij weder Noord ten Oosten opgingen. Daar de Westmousson doorgekomen was, hadden wij nu goede gelegenheid en was de opgeruimdheid van ons tamelijk wel, ondanks dag en nacht regen en zee schenen te wedijveren wie ons het natste zou maken.

Nadat wij elf dagen Noord opgegaan waren, meenden wij:

Zaterdag 5 November, 's middags land te zien, maar doordien wij zoo vaak gedacht hadden land te zien, versleten wij ook dit weder in de boot voor "boterland". De nacht tusschen 5 en 6 november was evenals de andere nachten donker en buiig.

Toen het Zondag den 6n November dag werd, zagen wij het land vlak vóór ons. Zoo spoedig wij overtuigd waren dat het land was, aten wij de laatste elf beschuiten op met een blik volksspijs en een blik vleesch. Toen hielden wij nog twee blikken volksspijs en een blik vleesch over. Wij praaiden een visscherspraam, namen één der visschers over, die ons tot loods sterkte en ons goed te Dondrah aan wal bracht.

Daar wij geen der visschers konden verstaan en er 600 a 700 man aan wal op ons stonden te wachten, oordeelden wij het raadzaam met 4 man aan den wal te gaan en de anderen in de boot te laten wachten. Weldra zagen wij in dat we met een goed, doch onbeschaafd soort volk te doen hadden en lieten ook weldra de anderen debarkeeren.

Voor zeer veel geld konden wij rijst en melk krijgen. Bij het aan wal komen was niemand het eerste uur in staat om te loopen. Niemand had een heel stuk kleeren, daar alles verteerd was; ieder had doeken om het hoofd, de hoeden en petten waren al lang verdwenen, bijna allen hadden zoutwater wonden aan handen en voeten.

Toen wij een paar uren te Dondrah waren, kwam een inlandsch commies (customhouse officier) die gelukkig Engelsch sprak en ons een heerlijk rijsttafel met visch verstrekte.

De volgende morgen zijn wij met ossenwagens naar Matiera gebracht, waar wij gul en goed onthaald werden. Van daar werden wij 's middags om 2 uur per postwagen naar Point de Galle vervoerd, waar wij 's avonds om 8 uur aankwamen en in hotel Egimton gelogeerd werden, uitgenomen vijf soldaten, die wegens ziekte naar het hospitaal werden gezonden.

De consul heeft ons van de noodige kleedingstukken voorzien en zeide ons dat wij door de "Prins van Oranje" werden afgehaald, die ons verder naar Holland zou brengen.

Geteekend:

de bootsman G. Keijzer,
de adsistent-machinist C. Donker.